

15.
SOMBOTELSKI
PLES
STR. 4
ČE PRVA Z
DAUMI DEŠ, TE
SI PRICAJTOMA
TAM
STR. 6

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 29. januarja 2015 ☼ Leto XXV, št. 5

Cilj je osvežitev in oživitev sporazuma med Skupščino in Slovenci

Leto 2014 je bilo leto volitev tako na Madžarskem kakor tudi v Sloveniji. V prvi od obeh sosednjih držav so izvolili tudi novo Skupščino Železne županije, ki je dobila novega predsednika. Slovenci na Madžarskem pa so s pomočjo liste izvolili novo Državno slovensko samoupravo, ki pa je (skupaj z Zvezo Slovencev na Madžarskem) večkratna sopolisnica sporazuma o sodelovanju z županijsko skupščino. Ker se je sestava obeh teles spremenila, se je slovenska zagovornica v madžarskem državnem zboru *Erika Köleš Kiss* odločila, da se sestane z novim predsednikom železnožupanijske samouprave *Lászlóm Majthényijem*.

»Slovincina Madžarskem živijo večinoma v Porabju, ki je del Železne županije. Dobro sodelovanje s Skupščino je pomembno za našo skupnost, zato sva se z gospodom predsednikom dogovorila, da se bomo potrudili osvežiti sporazum in ga začeli aktivno izvajati« - je po krajšem sestanku poveda-

Slovenska zagovornica *Erika Köleš Kiss*, županijski notar *dr. Péter Balázsy*, predsednik Skupščine *László Majthényi* in sodelavec zagovornice *dr. Ferenc Sütő*

Porabska pokrajina privlači turiste, ki iščejo oddih v neokrnjeni naravi. Tudi o tem se je pogovarjala zagovornica z gostiteljem

la slovenska zagovornica. »Pogovorila sva se o konkretnih točkah, kjer bi lahko Skupščina pomagala. Omenila sva gospodar-

temami pogovora je bilo še izvajanje cerkvenih dogodkov v slovenski materinščini ter možnost nadaljevanja dvojezičnega pouka na srednješolski stopnji. Zagovornica je predlagala ustanovitev dvojezičnega razreda za gostince na Srednji strokovni šoli Béle III., v Monoštru.

Tudi novi predsednik Skupščine Železne županije *László Majthényi* je bil zadovoljen s pogovorom. »Usklajevala sva stališča o prostorskem razvoju,

šolstvu in možnosti sodelovanja. Razvoj cestne infrastrukture v Porabju se sklada z županijskimi načrti. Ob tem sva spregovorila tudi o skupnih čezmejnih programih, kajti tako Državna slovenska samouprava kakor županijska skupščina sta uspešno kandidirali za evropska sredstva v prejšnjem finančnem obdobju.«

Predsednik skupščine je izrazil veselje nad tem, da ima s slovensko zagovornico »Železna županija še dodatno zastopnico v Parlamentu«. *Erika Köleš Kiss* pa je povedala, da se želi v bližnji prihodnosti sestati z madžarskim poslancem v DZ R Slovenije *Lászlóm Gönczem* ter s člani Komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, v Porabju pa jo čakata še sestanka pri Mestni občini Monošter in predsedstvu Zveze Slovencev na Madžarskem. Preko pogovorov s prebivalci porabskih naselij pa želi zagovornica postati prava zastopnica interesov domačih Slovencev.

SPREJEMAJTE DRUG DRUGEGA!

Častni škof evangelikičanske cerkve na Slovenskem mag. Geza Erniša je na že tradicionalni novinarski konferenci predstavil *Evangelikičanski koledar 2015* in izpostavil, da gre za najstarejšo tovrstno publikacijo v Prekmurju. Predstavitve je bila prvič v murskosoboški Pokrajinski in študijski knjižnici in združena s predstavitev stenskega koledarja (ki je mnogo več kot zgolj koledar) na temo *Prekmurški vojaki v I. svetovni vojni*, za katerega je dal pobudo evangelikičanski duhovnik v Bodoncih Simon Sever, tekst in fotografije je prispeval Mark Krenn, oblikovala pa ga je Andreja Benko. Koledar bomo podrobneje predstavili v eni prihodnjih številki Porabja, tokrat o *Evangelikičanskem koledarju 2015*, ki je izšel v 2500 izvodih in z naslovnico akademskega slikarja Nikolaja Beera *Korenine*, ki simbolizira povezanost evangelikičanov s pomembnimi zgodovinskimi dogodki. Sem spada tudi letošnji

ličanski cerkvi od decembra 2013 do novembra 2014 je napisal škof Geza Filo. Iz napisanega

spoznamo, da se je v tem času zvrstilo večje število za evangelikičansko cerkev in evangelikičane pomembnih dogodkov, tako pri sodelovanju s širšim zunajcerkvenim okoljem kot v verskem življenju. V lanskem letu je bilo tudi več pomembnih dogodkov,

Primoža Trubarja v Ljubljani osrednja božja služba, posvečena 450. obletnici Trubarjeve *Cerkovne ordninge*, 430. obletnici Dalmatinovega prevoda *Bible* in 430. obletnici Bohoričeve slovnice *Articae horule succivae*. Iz daljšega zapisa spoznamo, kaj vse se je zgodilo in kako pestra je bila dejavnost v trinajstih evangelikičanskih cerkvenih občinah: Apače, Bodonci, Domanjševci, Gornji Petrovci, Gornji Slaveči, Hodoš, Križevci, Lendava, Ljubljana, Maribor, Murska Sobota, Moravske Toplice, Puconci in Selo.

V koledarju so članki o delovanju mladih, o kulturnih skupinah, o delu Spominskega doma Števana Kuzmiča v Puconcih, srečanju podjetnikov v Nemčiji, na katerem se je zbralo okoli 200 podjetnikov, kjer je dobil ugledno priznanje tudi Janko Kodila iz Markišavca. Pomen Eho podpornice, ki pomaga ostarelim in bolnim, predstavlja Simon Sever, o tem, kaj so delali v ženskem društvu *Evangelikičanka*, pa piše Violeta Vladimira Mesarič Jazbinšek. Objavljena so premišljevanja duhovnikov (Aleksander Balažič, Štefan Beznec, Evgen Balažič, Jana Kerčmar) in strokovni članki, kjer Franc Kuzmič piše o publicističnem in zgodovinskem udejstvovanju Zoltána Kerčmarja iz goriških Križevcev. Cvetka Hedžet Toth je avtorica razprave *Prepoved resnice o povojnih zavezniških taboriščih*; Geza Erniša piše o Svetovni luteranski zvezi kot skupnosti cerkva (v koledarju je natisnjen tudi novi logotip organizacije), Vili Kerčmar pa objavlja referat, ki ga je pripravil in predstavil na simpoziju

Protestantizem včeraj, danes in jutri v Radencih - Reformacija in politika. Podrobneje je opisana ekskurzija *Po poteh reformacije v Nemčiji in Franciji*; O zaokroženi podobi protestantizma v Prekmurju piše Ernest Ružič in opiše dogodke, ki so se zgodili okoli lanskega dneva reformacije, ko je bil v Radencih mednarodni simpozij *Protestantizem včeraj, danes in jutri*, v Pokrajinski in študijski knjižnici so odprli razstavo likovnih del mednarodne kolonije Primož Trubar v Moravskih Toplicah, Evangelikičanska cerkvena občina Moravske Toplice je park pred cerkvijo pomenovala *Park prekmurske reformacije*. Misli in zahvalo ob slovesu Ludvika Jošarja, izjemno priljubljenega duhov-

nika, je napisal Simon Sever. Nekaj prispevkov je v madžarskem jeziku, objavljene so tudi reprodukcije likovnih del z jubilejne dvajsete mednarodne likovne kolonije v Moravskih Toplicah.

Evangelikičanski koledar je najstarejša publikacija te vrste v Prekmurju, ki izhaja od leta 1923. Koledar je bil prepovedan, kot ostali slovenski tiski, med II. svetovno vojno zaradi madžarizacije Prekmurja. Sicer pa so prekmurški evangelikičanski duhovniki nameravali že leta 1915 pripraviti evangelikičanski koledar, kar jim ni uspelo, je pa leta 1920 Stevan Kovats izdal *Luther kalendari*, ki je v bistvu predhodnik sedanjega evangelikičanskega koledarja.

Ernest Ružič

V Uradu za Slovence v zamejstvu in po svetu napovedujejo

NOVA REVIIJA: ŠTIRIKRAT NA LETO

Po zaključku redakcije prejšnje številke smo na spletni strani Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu prebrali Javni razpis za izbor izdajatelja osrednje revije in spletnega mesta za Slovence zunaj Republike Slovenije. Prijave na razpis bodo odprli 9. februarja.

V razpisnih pogojih je poudarjeno, da bo po novem tiskana revija izšla najmanj štirikrat na leto v slovenskem jeziku in z nekaterimi članki prevedenimi v angleški jezik in dvajsetkrat na leto v elektronski obliki ter z najmanj polovico člankov v angleškem jeziku. Letos je na voljo za projekt 100 tisoč evrov, prihodnje leto bo v ta namen največ 70 tisoč evrov. Drži torej napoved v zadnji lanski številki *Moje Slovenije* in prejšnji številki *Porabja*, da revije v takšni obliki, kot je bila, ne bo več. Za nepretrganost izhajanja medija za Slovence v zamejstvu in po svetu bi bilo dobro, če bi razpis, ki še traja, bil zaključen konec lanskega leta, zdaj pa bi že prebrali elektronsko številko revije.

Ohranjanje narodne, jezikovne ter kulturne identitete med Slovenci po svetu in njihovimi potomci je eden izmed v razpisu zapisanih načelnih vsebinskih poudarkov tiskane in elektronske revije za rojake zunaj meja Slovenije, kar velja tudi za Slovence v sosednjih državah. Drugi poudarek je na večjem vključevanju vsebin, povezanih z mlado generacijo, na kar se navezuje zahteva za delne prevode v angleški jezik pri tiskani in polovico vsebin v angleščini v elektronski obliki revije. Izhajanje tiskane revije le štirikrat na leto, torej na daljši časovni interval, bo narekovalo tudi drugačno vsebino prispevkov, ki bodo postali tematski in manj povezani z aktualnim dogajanjem. Slednje bo bolj v domeni elektronske revije, ki bo izhajala pogosteje, ter imela možnost sprotne spreminjanja in dopolnjevanja vsebin. Ali rečeno preprosteje, novica o vsebinsko pomembnem dogodku v Monoštru (in enako iz drugih okolij) bo lahko objavljena v besedi in s fotografijo kmalu po tem, ko se je dogodek zgodil. Naloga ni preprosta, je pa uresničljiva. K sodelovanju bodo povabili širši krog narodnostnih in tudi državnih inštitucij ter sodelavcev. Številne konkretne vsebinske želje so našteje v programskih usmeritvah razpisa.

E. Ružič

Ljubiteljski zgodovinar Marko Krenn, arhitektka in oblikovalka koledarja *Prekmurški vojaki v prvi svetovni vojni 1914 - 1918* Andreja Benko, častni škof Geza Erniša in pobudnik za izdajo koledarja, evangelikičanski duhovnik v Bodoncih Simon Sever

jubilej, 300. obletnica izida prve knjige v prekmurščini *Mali katechismus*, evangelikičanskega duhovnika Franca Temlina. Urednik Evangelikičanskega koledarja mag. Geza Erniša se v uvodniku zavzema za sožitje, spoštljivost, strpnost pa tudi optimizem in, se razume, vero v Boga. Kroniko dogodkov v evange-

o katerih piše Geza Filo. Tako je bil na Slovenski akademiji znatnosti in umetnosti predstavljen Trubarjev *Cerkveni red*, ki je v zbirki Trubar v sodobnem jeziku pri Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU in Združenju Trubarjev forum izšel v sodobnem slovenskem jeziku. Na praznik reformacije je bila v evangelikičanski cerkvi

En par rejči k ednoj »panonskoj komediji«

V prejšnji številki naši novinarji ste leko na kratko prešteli, kako so najdeni prišli igralci iz Murske Sobote, kaj bi najgiborabskomi lüstvi zašpilali igro z imenom »Tokrat res republika« ali »Zdaj pa rejsan republika«. Ta igra guči od toga, kaj bi se »Panonska« (pod šterov vsi razmejo Prekmurje pa Porabje) vkraj od Ljubljane odkapčila. Tau se v igri rejsan zgodi, depa brž gratajo vsefelé problemi. Od toga, kak so se pripravljali za špilanje pa ka brodiyo od igre, smo vöopitali same igralce.

»V našoj düši je nekak, ka bi radi prišli na svoje« - nam je začno pripovedjati Romeo Varga, šteri v igri špila Žogo (Labdo), ki dosta modrüje s svojim padašom v krčmej. »Mi ščemo sami sebi biti prejd-nji, ka bi nej trbölo baugati tistoga, šteri od daleč komandera. Kak je Slovenija od Beograda vkraj üšla - tau dostakrat povejmo -, tak mi dobimo idejo, ka bi se gnauk svejta odcepjili od Ljubljane. Nej ka bi tau istinsko brodili, depa gučimo od neka, ka nam fali. Malo se čütimo pozábleni od tisti s centra. Malo probamo tau idejo, kak bi bilau, če bi rejsan šli kraj od Ljubljane« - nam tapovej glavni »političarski komentator« Žoga.

»Müvadvá s padašom vse prejkgrizéva, ka se pri župani godi. Tam se nauve ideje rodijo, mi čüjemo, ka se je zgaudio. Gda ideje pridejo v krčmau, mi od nji debateramo, se pogučimo. Te pa nekak nika drügoga vöplücnemo, kak bi bole moglo biti. Tau informacijo pošlemo nazaj župani, pa te un pá malo ovak brodi. Naša gostilna je glas lüstva« - je tapravo lübitelski igralec Romeo Varga, šteri kak vsi drügi, v domanjor rejči guči na odri.

»Mi zdaj že tretjo igro delamo v prekmurskoj rejči. Prejšnji vi dve smo prej k slovenskoj knjižnoga gezika pa z en-

gleškoga postavili. Zdaj pa prvič špilamo igro, štera je že napisana v prekmurskoj rejči. Tau je veuko veseldje, vej je pa tau naš materni ge-

priše na državno srečanje. Na tom smo dobili dve nagradi, za igralco kelnarce Lidije pa igralca hausmajstra Gustina«.

Sandra Pörš (z leve) je špilala kelnerco. Za tau vlogo je dobila priznanje na Linhartovom srečanju. Prvi s prave je Boštjan Lačen, šteri je špilo »državnoga sekretara za mala popravila«, ali kak šegau mamó povedati, takšnoga ezermeštra. Pauleg njega Romeo Varga kak Žoga

zik, ž njim smo gorrasli. Ge direkt pravim, ka je gezik pa nej dialekt. Zakoj? Ka mi mamó Biblijo v prekmurskom geziki napisano. Pra-

»Glavara Panonske« je zašpilo Nenad Perić

vijo, ka prej k toga dialekt gezik grata« - je svoje mišlenje povödo igralec Romeo Varga, šteri je s svojimi kolejgari nej davnik biu na državnom »Linhartovom srečanju« lübitelski gledališč v Postojni. »Med 130 predstavami, štere so gratale v ednom leti v Sloveniji, smo mi bili edna od sedmi, ki so

Klajfasto kelnarco Lidijo špila v igri Aleksandra Pörš, štera se je z gledališčom srečala že v spoj mladi lejta. »Z igranjom sem začnila v mlašeči lejta, zdaj pa kakši pet lej aktivno sodelujem. Pri Kulturnom društvi Štefana Kovača je tau že štrta moja igra« - je tapravla mlada talentka. »Ta ženska Lidija je takša kelnarca, štera má svoje stalne goste. Moški radi odijo v oštarijo, dva padaša skaus k njej, ka je redna prekmurska ženska« - je od svoje vloge povödala Sandra Pörš, štera rada špila v domanjor rejči. »Bilau je mogauče celau ležej, kak če bi mogli v knjižnoj slovensčini gučati« - je ovadila igralca pa cujdala: »V etoj igri smo nej mogli improvizirati, zatau ka smo eden z drüгим povezani. Če si kaj po svoje zmišlavleš, drügoga malo z ritma

ličiš.« Aleksandra je bila spoj rada svojoj nagradi. »Gda človek tak dosta dela, celau v gledališči neka lej, te ma dosta pomeni takšo priznanje. Spoj pa od takše državne komisije. Mojim ostalim kolejgarom je tau ranč tak dosta znamenüvalo.«

Drügi nagrajenec je v Postojni biu Boštjan Lačen, šteri je špilo hišnika ali »državnoga sekretara za mala popravila«. »Gusti je tak, kak so vsi hišniki. Vse morejo znati, gde je kaj, zakoj je kaj. Več znajo ponavadi kak župani pa vsi ostali, vej pa v vsej kancelariji odijo. Ništerne informacije dale davajo, drüge nej. Če Gustini slučajno vujde, te povej, če nej pa nej. Vsi smo ojdli v šaulo pa tam meli hišnike. Pa v gledališči mamó hišnika. Malo vküppoberiš, kakši je, pa te ga odšpilaš tak« - je od svoje vloge tapravo Boštjan Lačen, šteri je od svojoga priznanja tak gučo: »Linhartovo srečanje je najvišiša inštitucija pri amaterskom gledališči. Nagrada dosta znamenüje, gda se trüdiš telko lej. Tau mi je že duga lejta hobi, definitivno mo tau dale pelo.«

Glavno vlogo župana pa »glavara Panonske« je zašpilo Nenad Perić. V svojo vlogo se je mogo oprvin nutživeti. »Nej je bilau žmetno, vejpa ta igra pokaže gnešnji cajt. Župan Rudolf je človek toga časa, gizdavi, ne premišlava, ka dela. Njemi se ide samo za peneze pa prevlado« - pripovejda lübitelski igralec, šteri tak brodi od odcepitve: »Oké, je komedija, ali po edni strani je malo realno tö: zakoj bi nej vkraj šli? Sami tö leko nika napravimo, mamó vse, mamó krajino, mamó gazdije, mamó delo. Leko, ka smo samo malo boječlivi, ka bi tau napravili. Kak smo v igri nutpokazali, dá Evropska unija pomauč... Nikdar se ne vej, mogauče bi nam gratalo, če bi vküper držali.

Depa kak igra pokaže, vsikši šče svoje potegnoti. Individuumi so najvejši problem.«

Od gledališkoga dela je Nenad Perić povödo, ka ma je nej žau za ponücani čas. »Dosta cajta vzeme, depa če maš volau, si ga najdeš. Na vajaj se mamó spoj dobro, včási se malo preveč hejcamo, depa vejmo resni tö biti. Ekipa je fenomenalna.«

»V kuturno-umetniškom društvi mamó več sekcij« - je pripovedjala predsednica KUD Štefana Kovača Brigita Perhavec. »Najbole znani sta gledališka pa likovna. Gledališka sekcija má več skupin. Mamó tüdi mlado skupino, štera je bila lani med najbaukšimi v Sloveniji, režero je je Miki Roš. Včási smo meli še pevski zbor, godbo, big band pa lutkovno skupino. Tau slejdnjo ščemo obiditi« - je tapravla predsednica pa dale gučala: »Ponavadi nam režiser prinesé več tekstov, dobimo se vsi vküper, pa se odlaučimo, ka mo tisto leto delali. Ali pa se režiser prlé odlauči. Letošnjo igro je napiso Aleš Nadai, tau je že neka časa nazaj ponüdo režiseri. Bilau je fejst aktualno, ka smo lani meli v Sloveniji telko volitev, lokalne pa državne.« Brigita Perhavec tak pravi, ka je telko kandidatov za skupino, ka žmetno odeberajo. »Nemamo telko vlog v ednoj igri. Včási je nekak ešče užaljeni, ka je nej pauleg vzeti. Vleti 2014 je ta skupina bila, predlani pa je bilau 15 igralcov na odri. Vsakšo leto malo ovak.«

Pred igrov nam je Romeo Varga/Žoga eške telko pravo: »Tau pričakujemo, ka bi se lidgé lepau meli, ka bi čüli našo rejč. Ka bi jim naše pripovejsti gratale domanje, ka bi jim bile blüzik. V prvom redej pa ka bi se nasmedjali pri tisti naši hejcaj, za štere vördjemo, ka mamó dosta...«

-dm-

OD SLOVENIJE...

Pahor obiskal Katar

Predsednik države Borut Pahor se je mudil na tridnevnem delovnem obisku v Katarju, kamor ga je povabil tamkajšnji emir Tamim bin Hamad bin Kalif Al Tani. Spremljali so ga predstavniki 12 slovenskih podjetij in državni sekretar na ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo Aleš Cantarutti, ki so se z gostitelji pogovarjali o možnih novih poslih. Pahor se je v pogovorih zavzel za krepitev gospodarskega sodelovanja, ki je za zdaj zelo majhno. V prvih desetih mesecih lani je namreč Slovenija v Katar izvozila le za 7,1 milijona in iz njega uvozila za 29,3 milijona evrov. Slovenski predsednik se je z gostiteljem dogovoril za sklic mešane gospodarske komisije in čimprejšnjo sklenitev sporazuma o spodbujanju in zaščiti investicij. Ob tem je Pahor povabil emirja in katarske poslovneže, da se seznanijo z možnostmi investiranja v Slovenijo, ki je lahko zanesljiva in privlačna investicijska destinacija, še posebej za naložbe v turizem, promet in infrastrukturo. Kot pokrovitelj se je slovenski predsednik udeležil tudi otvoritve projekta Slovensko središče v Katarju - I feel Slovenia, ki ga ob robu svetovnega rokometnega prvenstva organizira Rokometna zveza Slovenije.

Socialni sporazum usklajen

Socialnim partnerjem je v tretjem poskusu uspelo uskladiti socialni sporazum 2015-2016 in s tem ujeti zastavljeno rok. Gre za prvi socialni sporazum po letu 2009.

Največje jabolko spora je bila minimalna plača, katere višina naj bi se po novem usklajevala dalje, a izven socialnega sporazuma. Ministrica za delo Anja Kopač Mrak je z uskladitvijo sporazuma zadovoljna, dokončni podpis pa pričakuje 2. februarja, ko bodo sindikati in predstavniki delodajalcev za podpis dobili mandat svojih organov. Ministrica največjo vrednost socialnega sporazuma vidi v zmožnosti za kompromis med vsemi tremi socialnim partnerji, kar kaže tudi na večje zaupanje med njimi.

15. sombotelski ples

V soboto, 17. Januara, je bil v Somboteli 15. slovenski ples. Kak vsikšo paut tak

v Somboteli. Za drugi ples je vsikši vöprišo na plac, vsi vküper smo zaplesali volcer

napuno. Trüdni plesci so se komaj zdenili, gnauk samo je kmica gratala. Eden od

tak ka smo flajсно mogli plesati cejlo nauč. Pred paunaučjo smo se malo

Gosti – med njimi Erika Köleş Kiss in Martin Ropoš – so dobili raužice

Nastop seničke folklore

so letos tó čakali Sombotelčani svoje goste pri dveraj s števanovsko palinko. Na stauli pred seuv pa so našli lidge rauže s papira – v spomenek na jubilejni ples – štere so napravili člani sombotelskoga slovenskoga društva. Med gosti smo leko pozdravili zagovornico Slovincov v madžarskom parlamentu Eriko Köleş Kiss in predsednika Državne slovenske samouprave Martina Ropoša. Ples se je začno s programom Folklorne skupine

na slovensko nauto »V dolni tihi«. Kak že 15 lejt, zdaj je tó biu ples v obedovalnici

kölnarov je nutpotisno edno veuko torto, šteta se je iskrila. Iz veuke torte, na

zdenili. Na jubilejnom plesu so trgé sombotelski pari zaplesali porabske plese ajncvajdraj in rejzko. Na harmoniki je je sprevajo (kak pravo seničko folklorno skupino) Benjamin Sukič, na klarineti pa Patrik Bajzek. Meli smo več kak stau tombol, dosta lüdi je kaj gvinilo. Na 15. plesu so bili Madžari in Hrvati tó. Najbole smo pa bili veseli sinički mladini, šteta se je z nami vküper veselila cejlo nauč. Tak smo se mi tó malo mlajši čütüli. Hvala

Sombotelški Slovinci s tortov

Prvi ples folkloristov z gosti

Sombotelčani plešejo rejzko

ZS Gornji Senik, šteta je nutpokazala porabske plese. Na konci so si mladi od gostov vöodebrali pare pa tak odprli 15. slovenski bal

sombotelške univerze. Letos ranč tak djenau v sedmoj vöri so nam vöprinesli friško pečeno večerdjo. Po večerdji se je plac za ples pa

štetroj je bila numara 15., je vsikši daubo eden falat. Od šeste vöre zvečer do dvej vnoči nam je igro prekmurški muzikant Drago Jošar,

Zvezi Slovincov za sodelovanje s folklorno skupino na 15. sombotelskom plesu.

Marija Kozar

Oprvim pomladimo Slovenski fašenski karneval v Varaši

Drúštvo porabski slovenski penzionistov med glavnimi cilji dela ma od začetka mau, ka se briga za tau, aj fašenske šege Porabski Slovincov žive ostanejo, se gora držijo. Sprvoga smo fašenek držali samo samí zasé v Slovenskom daumi, za en čas smo odli v spaudnjom tali Varaša pa tau od leta do leta furt bola na vekšom tali. Dočas, ka smo se gnauk samo pokisili 2011. leta pridti vcejlak v center. Te smo dobili tanače od Varašancov, aj tau lepo šego bole damo v reklamo, aj vseveč Varašancov leko vidi lepote pa zanimivosti te vsele navade. Tak smo 2012. leta meli lejpi velki fašenski karneval, s sterim je našo drúštvo poznano gratalo v našom Varaši. No, na drúgo leto je grojnska strejla nota vdarila pa razmetala, ka smo meli gora zozidano. Depa dosta dobro lústvo je lani pa vkúp prijalo pa je napravilo do tejga mau najvejši pa najbaugši fašenek. Tau za nas znamenöja, ka zdaj latoš eške više moramo djasti, višeši nivo moramo dosegniti. O tejm smo že tü pisali, ka smo letos pri drúštvi za nauvi cilj postavili, ka ne dojde nam samim gora držati vse, ka je povezano s slovenstvom, liki v tau moramo mladino tü vklüčiti, vcuj pozvati pa tau od stopaja do stopaja. Ja, samo kak leko spunimo tejva dva cilja nagnauk? Tak, kak letos spravlamo vkúp fašenek. Zdaj smo oprvim oprli na velko svoje dvere pred mladov generacijov. Prejk predsednice Kate Dániel smo se povezali s Slovensko narodnostno samoupravo Monošter-Slovenska ves. Njij smo prosili, aj se nam pridružijo s svojimi mladimi sloven-

čarskimi držinami, mlajši, deklami, pojbi, steri do etak sami leko spoznali, preživeli tau karažnost. Gda v Varaši zgotovimo, penzionisti mo v Slovenskom daumi, mladi

Na lanjski povorki se je dosta lidi notzravnalo

Slovenčardje pa v domanjoj krčmej se tadale veselili. Etak Slovenska ves tü leko ma svoj fašenek. Zvöjn toga smo prosili svoje člane v Varaši pa Slovenskoj vesi, steri majo vnuke, aj se od njij tü vseveč nota naravne. Klonckali smo na dveraj Drúštva porabski mladi tü, če glyj vejmo od predsednice Martine Zakoč, ka vekši tau mladi se ranč te čas mora pripravlati na vižge. Pozvali smo pa po imeni vse tiste, steri so doma. Radi mo, če nam dajo poštenje s tejm, ka pridejo med nas. Vsejm, najbola itak penzionistom, steri se nota naravnajo, nam spečejo fanke ali ovak pomagajo, HVALA LEJPA!

FAŠENSKI PROGRAM 15. februara

V 14.30-oj vöri se napautimo vsi notanaravnjeni v maškare od Slovenskoga dauma. Žlakoma mo šli po ulicaj Möricz - Május 1- Hunyadi do Trga Széll Kálman. Med potjauv do karažnost pa volo za norije davali gorički Stari pajdaši pod vodstvom Stanka Črnka. Program de

v centri na pauti, med ron- dojom (körforgalom) pa ulici Deák, tisti tau de dola zaprejt kak lani, lústvo pa z dva kraja má velko mesto. V programi se nota pokažejo

maske, gora staupijo ijrašnji Gorički lajkoši iz Gornji Petrovec pa Folklorna sku-

pina penzionistk pri Slovenskoj zvezi. Prauti 16.00 vöre se napautimo nazaj v Slovenski daum, gde se po pogostitvi eške malo leko vönaplešemo na muziko Stari pajdašov z Goričkoga. Če nam pa vrejmen ne nagodi, te mo vsi meli fašenek samo v Lipi, Slovenčardje potistim tadale doma. S tejm, ka smo lústvo naprej vöopitali, fašensko srečanje de držalo do 18.00 vöre. Števanovski-verički-andovski tau nejma busa, oni prej z avtoni rejšijo. Steri so nej navezani na bus, tisti mo se eške gvüšno radi malo tadale veselili.

Klara Fodor,
predsednica DPSP
Kejp: Miška Ropoš

Odišli so

Dobila sem žalosten glas: v 96. letu starosti so umrli akademik, filolog in etnolog *Milko Matičetov*. Mrli so že lani decembra, dapa glas o njinoj smrti je z zamüdo prišo do mé, te so pa bili svetki, zatok se samo zdaj spominam na nji, ka sem je sama, osebno tü poznala. Bili so eden najvejši strokovnjakov za ljudsko izročilo. Slovensko ljudsko izročilo so zbirali že pred drugo svetovno bojno. Ojdlji so zbirat po

vsej slovenski krajinaj: po Istri, Koroški, Prekmurji in v Reziji pa v Porabji. V naše Porabje so najprva prišli 1969. leta. V njij sem spoznala razgledanoga, čednoga, modroga človeka pa trno prijaznoga. Posebno radi so meli naše ljudske pripovedke, pesmi, šege in naše narečje. Povedali so, ka se čüdivajo, ka smo mi, steri smo duga lejta vkraj odrezani bili, ostali Slovenci in znamo gučati našo lejpo materno rejč. Gospod Milko Matičetov so nas, Porabske Slovence, na veliko cenili, poštüvali so naše šege in navade. Zelo radi so poslušali naše pesmi. Ohranila jih bom v lejpom spomini. Bog njim daj večni mir in pokoj pa plačilo v nebesaj za njina dobra dela.

Vera Gašpar
Gornji Senik

... DO MADŽARSKE

Putin bo obiskal Madžarsko 17. februarja

17. februarja bo na uradnem, delovnem obisku na Madžarskem ruski predsednik Vladimir Putin, je seznanil novinarje vodja madžarske diplomacije Péter Sziijártó. Putin bo s tem obiskom vrnil obisk madžarskemu premieru, ki je Rusijo obiskal lani. Na pogovorih bo največ govora o bilateralnih političnih in gospodarskih stikih, na dnevnem redu bo tudi vprašanje energetske varnosti ter oboroženi konflikt v Ukrajini. Kot je izpostavil zunanji minister, je Madžarska zainteresirana za čimprejšnjo sporazumno razrešitev konflikta na podlagi sporazuma iz Minska, kajti sankcije, ki jih je Evropska unija uvedla proti Rusiji, in ruski odgovor nanje povzročajo veliko škode madžarsko-ruskemu gospodarskemu sodelovanju. Kot primer je omenil, da je madžarski izvoz v Rusijo v zadnjem obdobju upadel za 13 odstotkov. Energetska varnost je postala s tem, da se je Rusija odpovedala izgradnji plinovoda »Južni tok« še bolj akutni problem, zato bo tudi le-ta tema pogovorov med Putinom in Orbánom.

Dan madžarske kulture počastili v več kot dvajsetih državah

22. januar - dan, ko je pesnik Ferenc Kölcsey leta 1844 končal pesem, ki je postala madžarska himna - so praznovali v več kot dvajsetih državah sveta. V zamejstvu so proslave večinoma organizirale zamejske madžarske skupnosti in organizacije, medtem ko so za kulturne programe in razstave v bolj oddaljenih državah sveta poskrbeli Inštitut Balassi ali sodelavci diplomatsko-konzularnih zastopništev. V Istanbulu so recimo obiskovalce vabili z jezikovnimi programi in filmi, v Delhiju so pripravili poljudno-znanstveno predavanje o madžarski himni, v Moskvi, Bruslju in Stuttgartu so nastopili znani glasbeniki, na Dunaju in v Bratislavi so pripravili razstave znanih ustvarjalcev. Čeprav se v zadnjem času daje velika teža dnevu madžarske kulture, ta dan ni dela prost dan, kot je Prešernov dan v Sloveniji.

Če prva z daumi deš, te si pricajtoma tam

Vejn nega tašoga človeka v Porabji, sto bi nej pozno Gyórvári Pišta bačina na Gorejnjom Seniki, če ovak nej, te tak, ka zdaj že več kak dvajsti lejt so cejmejster. Dapa v kosavnoj fabriki so tō dosta spoznancov meli, zato ka tam so začini-li delati kak inaš, pa od tistec so šli v penzijo. Pa tau, ka oni, če bi steli, bi se leko tak tō zvali ka Vitez, ali ka je bilau njigvo pravo ime, že samo sploy malo lüstva zna.

- *Pišta bači, tau mena povejte, kak tau, ka se vi Gyórvári zovete, vaš oča je Vogrin biu?*

»Nej, moj oča je Slovenec biu, pa tak se je zvau, ka Grebenar. Gda je domau prišo s prve svetovne vojne, te je on vitézi (viteški) rang daubo, zato ka je na fronti biu pri Isonzoni (soška fronta). Pa zavolo tauga so te njemi tak pravli, ka ime si tō mora spremeniti, pa tak je te grato Gyórvári. Tisti, steri so na fronti bili, so meli eden egylet (društvo), tak se je zvau, ka frontharcos egylet, tau je v vsakšoj vesi bilau. Gda je kakšni svetek biu, te so se tej v taši niši sodački gvant naravnali, zastavo so meli ejkstra, pa tak poprejk so meli eden remen, steroga so tak zvali, ka antant remen. Gda je tejlovo bilau, te so se tō nutnaravanali pa so šli za popom kak je procesija ušla, dapa tau je samo do drüge svetovne bojne bilau, potistim so že zbrisali. Zato ka tej so tistoga reda v prvoy svetovnoj bojni ranč proto Rusom bili.«

- *Te ste vi tō vitéz Gyórvári?*
»Gda je rendszerváltás (sprememba sistema) biu,

potistim je eden prišo pa me je pito, če škem tau ime nücati, zato ka vitézi rang erbaš od oče. Zmišlavo sem dosta, sto sem, pa nej, pa te tak taostalo. Brat, on je včasins daubo, zato ka je on prvi sin biu pa tau včasins erbo pa vitez grato.«

- *Kelko mlajšov je vas bilau?*

»Mi smo trgé bratje bili pa tri sestre, vsevküp nas je šest bilau, zdaj že samo edna sestra žive pa dva brata.«

- *Gde ste vi gorrasli, gde so vaši stariške meli ram?*

»Pred tistim, kak se bus obrače, sem ge gorraso, tam so moji stariške ram meli. Mojga očo so tak zvali, ka Šalaknjakin Gusli.«

- *Kak se je tisti tau zvau, gde ste ram meli?*

»Tisti tau se je tak zvau, ka Ciganjska gasa, Ciganjska paut. Tam gor v lasej geste eden tau, gde so se sploy davniki ciganji zdržavali. Tau so taši ciganji bili, ka so vsefale delali pa napravli. Po vesi so kauli odli, pa če koma kaj trbelo, tisto so te napravli, kak korite pa vsefele kaj tašoga. Tej ciganji so po tau pauti odli gor pa dol, pa te zato se tisti tau Ciganjska gasa zove.«

- *Vi ste kelko stari bili, gda je drüga svetovna bojna bila?*

»Te sem deset lejt star biu, telko znam, ka je dosta Nemcov šlau nazaj, pa gda so odišli, potistim pa pomalek so Rusi prišli s konjami

pa z motorami.«

- *Nejste se bojali?*

»Pa taši mali pojbiček, ka se bogi, stau sem pri poštiji

Gyórvári Pišta bači so skurok 25 lejt zvonar na Gorenjom Seniki

pa sem je gledlo, kak se ženejo.«

- *Gde ste vi vojsko dojoslülžili?*

»Paulak Estergoma, Kenyérmező, tam gde je v prvoy svetovnoj bojni biu eden tabor, v tisti barakaj smo bili. Mi smo dve leti bili sodaki, tri lejta so samo tisti sodacke bili, steri so na mejo skrb meli pa steri so letala vozili. Petdesetpetoga sem rutjivo, edno leto sem sodak biu, pa te je revolucija vövdarila. Te se je vse na glavau postavilo, ka so tridesetštrtoga rojeni bili, tisti so leko domau odišli, mi, ka smo tridesetpetoga rojeni bili, mi smo gorplačali, zato, ka tiste, šteri so tridesetšestoga bili rojeni, tiste so pa dugo nej nutzvali, mi smo pa dočas tam mogli biti, ka so tisti nej prišli. Tak smo te mi osemdvajsti mejsecov bili sodacke.«

- *Gda ste domau prišli, potistim ste se tak oženili,*

nej?

»Včasins zato nej, za tri lejta.«

- *Vaša žena je od tec doma bila, ali ste vi zidali te ram?*

»Tau je tak bilau, gda sva se oženila, ge sem nej sto ta k njim titi, ona nej stela k nam pridti, tak smo te küpli ram. Tü je eden tišlar živo, žena je pa školnikojca bila, oni so zato odali ram, ka so v Varaš odišli. Müva sva tü na podaukni stela ram zidati, zemlau sva že küpla, samo te so te ram odavali. Te sva si tak zmislila, ka bola tauga dojküpi-va pa te nede trbelo nama zidati.«

- *Kelko mlajšov mate?*

»Štiri dekla pa še plus edno deklo je mejla od prvoga moža, tak je vsevküp pet dekel bilau.«

- *Prvin kak bi se peta dekla naraudila, ste zato ešče meli vüpanje, ka pojep baude?*

»Vüpanje je bilau, samo itak dekla gratala, dapa tau se je nej štelo, fejt sva se veselila z ženauv. Tau je bilau fontoško, ka je zdrava.«

- *Zdaj ste že sami?*

»Žene več nega, mlajši so se vöodnesli, tak ka sam živem, dapa nega tašoga dneva, ka bi me Aniko nej poglednila prvin kak delat dé, pa gda domau pride, te tō. V soboto pa v nedelo te drüge tō kaj pridejo, tak ka zato sem nej sam.«

- *V nedelo ste tak pri meši, morate tam biti, zato ka ste cejmejster, kelko lejt mate že tau funkcijo?*

»Vejn od devetdesetdrüga leta sem cejmejster.«

- *Gde ste vi delali, gda ste ešče nej v penziji bili?*

»V kosavnoj fabriki sem

delo kak orodjar (szer-számkésztő), nej samo kose pa motike smo redli, liki orožje za mašine tō, s šterimi smo delali. Tau je fejt lejpo delo bilau, mena se je fejt vidlo pa sem veseli biu, ka sem tam leko delo. V kosavnoj fabriki sem začno kak inaš pa od tistec sem odišo v penzijo.«

- *V fabriki ste delali, dapa zvün tauga ste doma grünt tō delali?*

»Mi smo doma nej delali, nejsmo meli krave, samo tau njivo, ka mamu. Stariške so štiri plüge lesa meli pa štiri plüge njiv, sonžete pa mezeve. Dočas, ka so oni gazdüvali, dočas sem odo njim domau pomagat.«

- *Vaša žena gde je delala?*

»Ona je na busi delala, kalauzkinja (konduktar) bila, ona je najprvin nutprišla pa cejlak do osemdesetpetoga leta, dočas so bili kalauzi, je tam delala. Potistim je te tak že v penzijo odišla pa doma bila.«

- *Zdaj ste doma na toplom, vö na okno gledate, zdaj vam je ešče baukše kak te, gda je delati trbelo, če tak gledamo.*

»Gda sem dja v fabriko začno delat odti, te je ešče nej bilau busa, z biciklinom sem se vozo, če je snejg üšo ali dež, tam si mogo biti na cajt. Te nej bilau tašo, ka si zamüdo, te so ti tak prajli, ka prva moraš z daumi titi pa te pricajtoma si tam. Istino, ka te je dosta trbelo delati, dapa te je ešče človek mladi biu, te je pa zato dobro bilau. Zdaj se pa že človek samo žaurga pa gnauk tü boli, gnauk pa tam boli, tak ka nikak nej dobro.«

Karči Holec

Velki bau-bau Oskar

Pravijo ka je bau-bau tisto, ka vanej nika nega, znoutraj pa je prazen gé. Depa, geste eden najbolje istinski bau-bau. Zové se Oskar. Tou je nej tisti bau-bau, s sterin postrašivajo mlajše: Če ne boš vrli, te bau-bau odnesé. Naš Oskar se za trno velkoga drži, depa, un je vcejlak mali bau-bau, nika nej vekši od napršnjaka.

Dun

Mali bau-bau Oskar je iz Afrike nazaj prišo. Na, nej prišo, na velkom šifti je priplavo, se je pripelo. Na tom šifti je samo zatoga volo biu, ka je na njem biu eden moški tó z eno malo vekšo kaštülo. V njoj je emo kameleona. Ja, ranč tisto živo stvar, stera je našoga Oskara tak mantrala. Kak najbolje si je želo ranč kameleon gratati.

»Kameleon se leko v vsefele farbe vömini. Tou je pravi bau-bau gé. Tou je pravi bau-bau, nej pa ge, ka me niške ranč ne vidi pa me niške ranč ne čuje. Kak sam aj bau-bau, če pa nikoga ne morem postrašiti. Samo tou je gé nevola, ka ta stvar, té kameleon, müje gej. Depa boukše müje, kak pa nika nej gesti. Depa samo aj ga vidim, aj ga vidim pa brz un gratam,« si je na velke sam s seuv zgučavo mali bau-bau Oskar.

Tisti možakar je kaštülo domou prineso čerki za dar. Mlašé je trno veselo gor ouprlo kaštülo pa od sreče skur djoukati začnolno.

»Ata, lejpa vala! Lejpa vala, tou sam si že tak dugo želejla. Vaj, kakši lejpi kameleon iz Madagaskara! Eške lepši je, kak sam si brodila,« ga mlašé vö vzeme pa ga boužati začne.

Mali bau-bau Oskar je nej vörvati mogo. Nej mogo vörvati, kak se nekomi leko vidi takša stvar. Vej pa oči njoj skur vöspadnejo. Bar tak vögleda, kak bi vsikšo minuto nakli bilé. Tadale ma glavou, kak bi ... kak bi

»Kak bi... kak bi ... Na, nej-mogoučo glavou. Pa té rep?

Vej je pa tak vugnjeni, ka se vsikši čas leko prejk potere. Nej, nej, nej pa nej! Ge neškem takšna grda, najbolje grda stvar na svejti biti! Nikak nej!»

Tak je mali bau-bau Oskar že tadale ške titi iskat kakšo drugo stvar. Kakšo drugo stvar, stera bi se njemi bole povidla pa bi po tejm un takši grato. Bi že skur odišo, če bi nej tista deklčka eške bole vesela gratala.

»Libleni moj kameleon? Libleni moj kameleon, zdaj pa si za tebe eške ménje morava vözbroditi. Brezi toga néde. Naš pes je gé Albert, ti pa tó moraš ménje meti. Tak sam brodila, brodila, eške prva sam te dobila. Pa zdaj sam gvüšna v tou, ka sam si trno dobro vözbrodila. Tebi je ime Oskar. Tak, zdaj vejš, ti si kameleon Oskar.«

Kak je tou prajla, je mali bau-bau Oskar dola stano. Tisti kameleon se njemi je več nej vido tak grdi. Ranč ovak, vse bole se njemi je vido. Vse bole njemi je lejpi biu.

»Vej pa te oči so vcejlak simpaticne. Takšne ne more vsikši meti. Ta njegva glava je tó nej tak lagva, kak si nisterni brodiyo. Ka od repa sploy ne gučim! Tou je najbolje lejpi rep na cejлом svejti. Tisti, steri si brodi, ka je kameleon nej lejpi gé, tisti nika ne vej.«

Tak je bilou pa je bilou eške tou, ka je mali bau-bau Oskar samo nagnouk več nej biu nej velki, nej mali pa sploy več nikšen bau-bau nej. Kak si je želo, je grato kameleon. Vcejlak samo po sebe se je zgoudilo. Zdaj ga leko vsikši vidi. Več je nej tisto, ka ga vanej nika nega, znoutraj pa je prazen gé. Zdaj je Oskar eške kak pun gé pa od zvünaj tó geste. Depa, zavolo toga je nika drugo gratalo. Zdaj, ka več nega bau-bau Oskara, mlajši več nikšnoga straja nemajo.

»Vej pa so ga prlej tó nej meli,« si brodi kameleon Oskar. »Samo po tejm so stra meli, če so je starejši škeli postrašiti. Če do je eške strašili, ge več nigdar nemo bau-bau. Aj nekak drugi grata. Ka ge vejim, leko bi kakša ženska gratala, kak bau-bau Kaprica.«

Tak si je brodo kameleon Oskar pa biu nebesko srečen z müjo na geziki.

Miki Roš

Pismo iz Sobote

Kafej

Pravijo, ka so kafej k nam v Evropo Törki prinesli. Leko, ka je istina ali pa nej, depa kafej je svejt vcejlak ovakšnoga naredo. Brezi njega bi ... Tou rejsan niške ne more vedeti, kak bi svejt vögledo brezi kafeja. Pa tak ge, čeden človek, tou tó ne morem vedeti. Vejim pa dosta kaj drugoga od kafeja prajti.

Največ sam od kafeja zvedo od moje tašče Regine, trno čedne ženske. Una pa njena najboukša pajdaškinja Rozina, una je trno moudra ženske gé, vsikši den kafej pidjeta. Kokouti eške pošteno ne bidijo svejt koulak sebe, njivi že kafej küjata. Tou se vsigdar v naši künji godi. Tam sedita vcejlak tüma. Gda pa je kafej v šalicaj na stoli, potejm je vse vküper vcejlak ovak. Kak bi dva radiona nut zakapčno. Tak leko zvejim, steri moški si je kakšno drugo žensko najšo, stera ženska si je boukšo službo zavolo zalüblenoga šefa najšla, kelko pri sterom rami eletrike plačajo, zakoj je tisti na kraji naše vilice odišo od doumi, kakšo erbijo je stoj doubou pa eške vsefele drugoga mi takši kefeji na vüje prinesejo. Tou trno dugo vej trpeti. Neje lepou pripoznati, depa ge včasí tou tam za dverami ne morem enjati poslušati. Tak sam že kakši den v službo zamüdo. Gda me je šef pito, zakoj sam zamüdo, sam njemi pravo, ka zavolo kafeja. Pa mi je pravo, aj bole prva pridem pa v službi kafej spidjem.

Tadale vejn od kafeja prajti tou tó, ka je zavolo kafeja dosta mlajšov na svejt prišo. Takšo ste že gvüšno čüli, depa dun leko ške gnouk kaj od toga napišem. Nin se srečata un pa una. Leko ka ranč v bauti vküper vdarita. Njemi se spotere glaž z vinom, njoj se mela pa riža raznok sipleta. Vsikši za sebe brodi, kak se je tou samo zavolo njega ali pa nje zgodilo. Nika, v krčmej vse na mesto stoupi. Za eno vöro se že smedjeta iz vsega tistoga v bauti. Mine eške ena vöra, gda moški žensko domou na kafej pozove. Una z dobro volou k njemi dé. Kafeja sta sploy ne küjala, za devet mejsecov pa sta oba stariša gratala. Ja, tou je nebeski kafej biu pa ga je sploy nej bilou!

Kafej vej kakšo malo bojno tó sküjati. Tou mi je eden moj poznanec pripovejdo. V njegovoj službi so tri ženske. Z njim vküper delajo. Kak je šega, v pauzi vsigdar nekak kafej mora küjati. Vsi pa vejimo, ka eden človek ne küja gnaki kafej kak drugi. Tak je s tejm ženskami tó bilou. Vse pa se je zgodilo, gda so nouvoga, mladoga šefa doubili. Nagnouk so vse tri škele kafej küjati. Ja, vsikša se njemi je škela nut v zadnjo potejgoti, vsikša je brodila, kak de samo njou gledo. V tistoj maloj künji je nagnouk ženski vijer grato. Vsikša za sebe je gučala, ka una najboukši kafej vej küjati. Gvüšno, ka so se nej mogle zgučati. Že malo po tejm so začale ena od druge lagvo gučati. Leko si brodite, kak so si za eno ali dve minuti že ku... talale. Ta moj poznanec je po stoli vdarou pa zapovedo, stera aj kafej küja, ka je njeni najboukši. Tak je malo mer grato, depa nej za dugo. Drugivi dve sta se začnole štükati, stera de nouvomi, mladomi šefi kafej nesla. Pa so lagve rejči letele iz ženski lamp. Vse je slou že tak daleč, ka je mladi, lejpi šef vö iz svoje sobe prišo. Samo se je skašlo pa je tiuča gratala. Ženske so nagnouk z očami na podi bile, kak bi stera tam kaj zgbila. Šef si je vzeu šalico s svojim kafejom, že skur nazaj nut odišo, tam pri dveraj pa se je nazaj obrno pa ženskam naraji povedo:

»Moje drage ženske, nika se ne mantrajte. Ena od vas trej me ne miga. Ge bole rad moške mam.«

Eške bi vam leko dosta vsega od kafeja povedo, depa moram zgotoviti. Na dveraj kloncka najboukša pajdaškinja od moje tašče Regine, trno čedne ženske. Dem ta za dveri, ka mo malo nastrgavo. Leko dun zvejim, če je tisti dalejšnji sousad rejsan na lotoni doubou. Nejsva si najbolje blüzik, depa tou se ne šté. Če je tou istina, potejm dem k njemi, kak bi najboukšiva pajdaša na svejti bila. Leko de un tó brodo, kak dobriva pajdaša sva gé.

Miki

